

నగర అవాగీ అష్టేనూ పరిచితవాగిరల్లి. నగరద నేనపుగళు అవళ మనదోళగే చుచ్చుక్కిరువ ఒందు ముళైనతాగిత్తు.

ఆల్లల్లి మాత్ర కహిరుకుల్లు ఉళిదుకోండ్ద బేశిగేయ ఆరంభద దినగళ మ్యాదానవాగిత్తదు. అదర సుత్తులూ మరేమాడలు సాధ్యవాగద కల్గొనేడే.

ఆ కల్గొనేడగళినూ మోదలు, తుండుమరద హోంబుగళ నేరళల్లి కాణుక్కిద ఆ నగుత్తిరువ ముఖ. ఎల్లోనో నోరిదియూ మరేతపోద ముఖ. కత్తుల మోగాలేయ మూలక ఒందు దీపదంత హాదు బరుత్తిరువంధ నోటి.

అదక్కాగియే ఇరబేచు ఆ నగరద ఉళిద బేదిగళావుదన్న అవళు నోఇరల్లి. మత్తువ ముఖయీయన్న నేషిసోళ్లు సాధ్యవాగుత్తిల్ల. ఉళిద బేళకుగళు అవాగీ అజ్ఞాతవాగిద్దవ. నగరక్కే కలవు ముఖగళు, కలవు కణ్ణగళు, కలవు బేళకుగళు, కలవు బణ్ణగళు, కలవు తబ్బగళు ఇవేయిందు అవాగీ గొర్రిల్లి.

సమానాంతరవాద ఎరదు బేదిగళ నడువే ముళైన మరగళు మాత్ర ఉళిదుకోండ్ద హళీ తోటి. అదు మాత్ర అందిగూ జిందిగూ ఒందే తరహ.

కలవు వఫ్ఫగళ నంతర అదే రస్తేగళ 'కూడుస్తళ'కే అవాగీ ఒందు తలుపిద్దాళి. జోతెయల్లి మదుమగ. అవర హిందే ఒందు మనేగే బేకాగువమ్మ సామానగళ భారవన్న హోత్త గాడియూ ఇదే.

రస్తేయ ఎరడూ కడేగళల్లి ఒందక్కోందు సేరికోండ్ద హళీ అంగడి కష్టడగళు అందు అవళ కణ్ణగళిగి బట్టిరల్ల. ముంఖాగద సాలు సాలాద కలగెగళు ముళ్లేకోందు మానవన్న పాలిసుత్తిద్దవు. బేళకు తన్న మబ్బుద కణ్ణగళింద తన్న గుత్తిసుత్తిదేయేనో ఎందవాగీ అనికితు.

“ఒందు భానువార.”

“బానువార గృహప్రవేశక్కే ప్రతస్తవాద దినపేను?...”

“బాడిగేమనేగే వాసక్కే హోగువాగ ముహంతగాన్న నోపువ అవళ్లకే ఇల్ల.”

మధ్యాహ్నద కావేరిసోండ బేసిగే కాలద ఒందు ప్రతఃకాల.

బియిన్న అవగణిసి, బియిలన్న లీగాల్లిగే అలంకరిసోందు మనుషురు అవసరవసరింద ఆచీచే సాగుత్తిద్దారే. గండసరూ హంగసరూ. అవర క్షేగళల్లి కష్ట బ్యేండింగోన ప్సుకుగాంద్దవు ఒందు వారద అత్యంత కోనేయ కేలస ముగిసి మనేగే హితిరుగువ అవసర, నగుత్తిరువ నిష్పరుణైయ బియిల నగు. ఆ 'కూడుస్తళ'దింద కారు నగరద గజియ కడేగే తిరుగితు. బోగేరేయివ కడలిన నేరక్కే.

నగరద శిఖిరద హత్తిర చదురి నింతిరువ తేగిన మరగళ కేళగే హుదుగికోండంతిరువ ఒందు దోష్టమనే. బృహత్తుద మనేయన్న అదర హళీయతనవన్న నోఇద అవాగీ ఆశ్చర్యవేసితు.

దారియుద్దక్కు గండ బహా ఆస్తీయింద ఈ మనేయ బగ్గే హేళికోందు బతాఫ్ ఇడ్డ.

అదోందు మనేయింద అనిసదే, కోటియంత అవాగీ అనికితు. సుత్తులూ దోష్ట కల్గిన గోడే. నపువినిద హాదు హోగలు అగలవాద దారి. ఆ దారియింద మనేయ అవరణదోళక్కే హోగలు అలవదియివ బృహత్తుద కచ్చిణద గేటు. గేటెన తగడిన